

POSTANOWIENIE

Dnia 25 sierpnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Lech Paprzycki

w sprawie **D. K.**

skazanego z art. 207 § 1 k.k., art. 197 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 25 sierpnia 2015 r.,

kasacji, wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Okręgowego w Z.

z dnia 20 października 2014 r.,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w H.

z dnia 28 maja 2014 r.,

postanowił:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. S. J. Kancelaria Adwokacka 664,20 zł (sześćset siedemdziesiąt cztery złote dwadzieścia groszy) w tym 23 % podatku VAT t.j. 124,20 zł (sto dwadzieścia cztery złote dwadzieścia groszy) za sporządzenie i wniesienie kasacji przez obrońcę z urzędu,**
- 3. zwolnić skazanego D. K. od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Z., wyrokiem z dnia 20 października 2014 r. utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w H. z dnia 28 maja 2014 r., którym D. K. skazany został za czyny zakwalifikowane z art. 207 § 1 k.k. oraz art. 197 § 1 k.k. w zw. z art.

12 k.k., na podstawie art. 207 § 1 k.k. oraz art. 197 § 1 k.k. na karę łączną pięciu lat pozbawienia wolności.

Od powyższego wyroku Sądu Okręgowego, kasację na korzyść skazanego wniósł jego obrońca i, zarzucając „rażące naruszenie prawa procesowego mające istotny wpływ na treść orzeczenia - konkretnie zaś zasady bezstronności, zasady domniemania niewinności, zasady „in dubio pro reo”, jak również zasady swobodnej oceny dowodów /art. 4, 5 § 1 i 2 i art.7 k.p.k./ poprzez takie ukształtowanie ocen zarzutów zawartych w p - kcie I aktu oskarżenia, zakwalifikowanych z art. 207 § 1 k.k., które prowadziły do stwierdzenia, że oskarżony jest winny znęcania się psychicznego fizycznego nad konkubiną B. P. oraz małoletnimi dziećmi D. K., D. K. i D. K.

Powyższe naruszenie zasad prawa procesowego doprowadziło do uznania winnym oskarżonego popełnienia czynów zawartych w p - kcie II i III aktu oskarżenia zakwalifikowanych z art. 197 § 1 k.k., polegających na wielokrotnym doprowadzeniu przemocą konkubiny B. P. do obcowania płciowego.

Obrona reprezentuje pogląd, iż zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w sprawie przy przestrzeganiu wyżej wskazanych zasad winien doprowadzić sąd odwoławczy /zresztą wcześniej także sąd I - szej instancji/ do uniewinnienia oskarżonego od zarzucanych mu czynów”, wniósł o uchylenie wyroków Sądów obu instancji i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Okręgowiej, w odpowiedzi na kasację, wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego jest, w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k., oczywiście bezzasadna i jako taka została oddalona, natomiast D. K. został, na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k., wobec jego aktualnej sytuacji majątkowej i ograniczonych możliwości zarobkowych, zwolniony od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego. Sporządzenie i wniesienie w tej sprawie kasacji przez obrońcę z urzędu uzasadniało zasądzenie na jego rzecz wynagrodzenia z tego tytułu, według przedstawionego spisu kosztów.

Natomiast jeżeli chodzi o podniesione w tej kasacji zarzuty i jej uzasadnienie, to, w pierwszej kolejności, zauważyć należy, że stanowią one prawie dosłowne

powtórzenie zarzutów i uzasadnienia apelacji tego samego obrońcy. Autor kasacji zrezygnował tylko ze sformułowania wprost zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, to, w istocie, zarzut taki został podniesiony w związku z pozostałymi zarzutami kasacji i w jej uzasadnieniu. Zarzuty takie mogłyby zostać podniesione w kasacji w kontekście naruszenia przepisów postępowania, gdyby Sąd odwoławczy w tej sprawie nie odniósł się w ogóle do takich zarzutów apelacji lub odniósł się do nich w sposób niewystarczający i nieprzekonujący, czym naruszyłby przepisy art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k.

Tymczasem, zapoznanie się z uzasadnieniem wyroku Sądu Okręgowego w tej sprawie, uzasadnieniem wyroku Sądu pierwszej instancji i dowodami przeprowadzonymi w tej sprawie przez ten ostatni Sąd, prowadzi do wniosku, że Sąd Okręgowy, w uzasadnieniu swego orzeczenia, odniósł się do wszystkich zarzutów apelacji obrońcy w sposób pełny i przekonujący, nie ograniczając się do podzielenia stanowiska Sądu pierwszej instancji, lecz przedstawił pełną argumentację pozwalającą to stanowisko podzielić, zwłaszcza jeżeli chodzi o ustalenia faktyczne i ocenę dowodów.

Co oczywiste, także w kontekście konsekwentnego orzecznictwa Sądu Najwyższego, zarzut naruszenia przepisu art. 4 k.p.k. nie może być samodzielną podstawą kasacji, bez wskazania innych przepisów postępowania, które zostały naruszone. Z kolei, wobec tego, że Sąd Okręgowy nie przeprowadzał dowodów we własnym zakresie i nie dokonywał odmiennych ustaleń, to zarzut kasacji naruszenia przez Sąd odwoławczy przepisów art. 5 k.p.k. i art. 7 k.p.k. jest wręcz bezprzedmiotowy.

Zapoznanie się z uzasadnieniem wyroku Sądu Okręgowego prowadzi do wniosku, że Sąd ten, nie mając, w zasadzie, takiego obowiązku, dokonał we własnym zakresie, dzieląc stanowisko Sądu Rejonowego, oceny wszystkich przeprowadzonych przez ten ostatni Sąd dowodów, wskazując przekonująco na poprawność ustaleń faktycznych i oceny prawnej tego Sądu.

Mając powyższe na względzie Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.